

DE SPORTZOMER VAN VANDEWEGHE

Sportjournalist Hans Vandeweghe laat tijdens het WK elke dag zijn licht schijnen op het reilen en zeilen in Rusland.

De leeuwen van Teranga

Laten we onze nek nog eens uitsteken en zondigen tegen hét adagium van de sportjournalist. Dat luidt: voorspel geen uitslagen of je gaat gegarandeerd op je bek.

Welaan, voetbal is een spel met elf tegen elf en al hebben de spelers soms een andere huidskleur, op het einde winnen toch de teams met de meeste blanke/witten, de Europeanen dus.

Nadat Duitsland op het vorige WK al de traditie doorbrak door als Europees land te gaan winnen in Zuid-Amerika en in de finale een Zuid-Amerikaans land te kloppen, is de kans reëel dat Brazilië het kunstje van 1958 nog eens overdoet en als Zuid-Amerikaans land komt winnen op Europees grondgebied.

Staat dat dan niet haaks op de voorspelling hierboven? Neen, Brazilië is een uitzondering op de verpletterende vaststelling dat de andere continen-

**Het is te hopen
dat Senegal
doorgaat.
Die hebben
een zwarte
bondscoach en dat
is pas een rariteit
op een WK**

ten er eigenlijk nauwelijks nog aan te pas komen. Europa heeft zeventien wedstrijden gewonnen, acht gelijkgespeeld en zes verloren. Vier van die zes verlieswedstrijden waren tegen ploegen van andere continenten: tegen Nigeria (IJland), Senegal (Polen), Mexico (Duitsland) en Uruguay (Rusland). Europa heeft met ongeveer 60 procent gewonnen wedstrijden nooit beter gepresteerd dan op dit WK, uitgezonderd dan in Italië in 1934.

Nog maar eens een bewijs dat het complete nonsens is om vanaf 2026 een worldcup met 48 in te richten, waarvan 9 Afrikaanse, 8 Aziatische, 6 Zuid-Amerikaanse en 6 Midden-Amerikaanse landen. Neem nu de continentale Zuid-Amerikaanse bond, de Conmebol. Eerst laten ze zich allemaal omkopen en vervolgens krijgen ze een geschenk van de nieuwe bazen van de FIFA: ze hebben maar tien leden in hun bond en daarvan mag straks 60 procent naar het WK. In Europa zal dat net geen 30 procent zijn.

Bijna alle continenten verdubbelen hun aantal deelnemers; in Europa stijgt het van 13 in de formule met 32 landen tot 16 in die met 48. Je kan dat fantastisch vinden als je voorstander bent van positieve discriminatie voor de derde wereld, maar we hebben het over topsport en dat is de ultieme meritocratie, die tot in het extreme kwaliteit bevoordeelt en waardeert. Een worldcup is geen OCMW voor arme voetballanden.

Anderzijds is het de verdomde plicht van de FIFA met al haar miljarden om in achtergestelde regio's met gerichte investeringen de sport naar een hoger niveau te tillen. De FIFA deelt nu al geld uit, maar dat dient vooral om de lokale potentaten tevreden te stellen en te overhalen op de zittende macht in Zürich te stemmen. Vooral Afrikaanse landen slagen er WK na WK maar niet in om hun voetballend potentieel te benutten.

Ramadanlanden eruit

Ten eerste zijn alle moslimlanden die de ramadan streng volgden ongenadig naar huis gespeeld. Wie daar een verband in ziet: Noord-Afrikanen worden altijd snel naar huis gespeeld, ook als er geen ramadan is. Ze kunnen het niet, punt uit.

Wat sub-Sahara Afrika betreft, als Senegal en Nigeria niet minimaal gelijkspelen donderdag tegen Colombia en Argentinië – absoluut geen makkelijke wedstrijden – overleeft geen enkel Afrikaans land de eerste ronde. Dat ligt níét aan het beschikbare talent, noch fysiek, noch voetballistisch, zelfs niet tactisch. Dat is vaak de dooddoener: een ploeg met allemaal Afrikanen zou tactisch tekortschieten.

Als dat laatste klopt, heeft dat minder te maken met de intellectuele voetbalcapaciteiten van de spelers dan met de organisatorische en technologische capaciteiten van de omkadering. Afrikaanse teams apen de Europese na, maar die komen steeds weer met iets nieuws. Elke ploeg heeft tegenwoordig wel live videoanalyse en krijgt onderweg suggesties over waar welke ruimte hoe en door wie het beste wordt bespeeld. Drones bij de training zijn een gadget, maar bij Afrikaanse teams wordt nog met de natte vinger gewerkt. Europa wordt te snel te slim voor de rest van de voetbalwereld.

Daarom is het te hopen dat Senegal wel doorgaat. Die hebben een zwarte bondscoach en dat is pas een rariteit op een WK. Aliou Cissé maakt indruk met zijn dreadlocks, maar ook hoe hij Senegal laat voetballen. Zestien jaar geleden was hij de aanvoerder van het team dat op de worldcup in Japan en Zuid-Korea de Fransen in hun openingswedstrijd klopte en later op strafschoepen de kwartfinale verloor van Turkije.

Moedig van zo'n man hoe hij zijn status van volksheld op het spel zet om de Leeuwen van Teranga te coachen. Dat ze af en toe in het nieuws komen met godbetert een opwarmingsdansje is voor de puristen van de sport vloeken in de kerk. Vergeef het hen, het toont dat ze lak hebben aan alles en dat is een instelling die te prijzen valt.

Senegal zou overigens de beste tegenstander zijn die de Belgen kunnen treffen. Stevige bonken achterin, af en toe een flinke hijs uitdelend over heel het veld, maar wel willen voetballen.